

Katrien Van Effelterre
Levend aas

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Ze vraagt zich af of iedereen het aan haar kan zien. Dat ze wacht op een man die haar leven moet veranderen. Geen enkele vrouw heeft ooit zulke hooggespannen verwachtingen bij een blind date gehad. Dat weet Patricia Rodiers heel zeker. Miljoenen vrouwen hebben afspraken gehad met mannen die ze via het internet hebben leren kennen. Maar niet één deed het met de reden die zij vandaag heeft.

Hij is er. Niet zo sterk als anders, maar negeren laat hij zich niet. Ze voelt de druk op haar borstbeen die tegelijk een bondgenoot en een vijand is geworden.

Ze vraagt zich af wat voor indruk ze op hem zal maken. Ze mag niet te sexy overkomen.

Maar ook niet te preuts.

In een nonchalant lijkend gebaar strijkt ze met haar hand door haar golvende, donkerblonde haar. Haar mond voelt droog. Haar hartslag is sneller dan normaal.

Een wat oudere man aan een tafeltje verderop werpt een goedkeurende blik in haar richting. Ik zie je wel zitten. Dat is wat zijn hebbelijke ogen zeggen. Ze kan het niet opbrengen terug te glimlachen. Geïrriteerd wendt ze haar hoofd af en kijkt naar buiten, waar de fijne lenteregen met een troostende zachtheid neervalt op de straat. Troost is zeldzaam in de lente, dat

weet ze heel goed. Meestal brengt het hardnekkige ontluiken van blaadjes alleen een meedogenloze uitgatenheid met zich mee. Mensen die ijsjes eten. Fietsen. Zoenen. Uitstapjes maken. Lachen. Neuken. Selfies maken. Stiekem met een ander naar bed gaan. Hun perfecte leven etaleren. Met een schaamteloosheid die wettelijk verboden zou moeten worden.

Ze slikt.

En houdt dan plots haar adem in.

Een goedgeklede man loopt van het parkeerterrein naar de brasserie. Zijn schouders een beetje opgetrokken. Hij heeft zijn handen in zijn zakken terwijl hij met grote passen de straat oversteekt. Ze bekijkt zijn gezicht en herkent de man van de profielfoto. Op dat moment weet ze zeker dat hij het is.

Zodra hij binnenkomt, verandert de uitdaging die haar naar dit moment heeft gebracht in iets onafwendbaars. Ze voelt haar huid zweterig worden onder haar zwarte blouse. Duizend gedachten tollend door haar hoofd. Het moet goed gaan.

Hij hoeft niet rond te kijken. Bij het binnenkomen vindt zijn doelgerichte blik haar meteen, alsof hij vooraf wist dat ze een plekje bij het raam zou uitkiezen. 'Nicky?'

Zijn ogen zijn grijsblauw. Het soort blauw waar je gemakkelijk in wegdroomt en waardoor je de mogelijk-

heid van een nachtmerrie helemaal vergeet.

‘Inderdaad, ik ben Nicky Van Oost,’ reageert ze met haar goed gerepeteerde glimlach.

De vanzelfsprekendheid die een nickname op je computerscherm heeft, verdwijnt wanneer je die naam op eens moet uitspreken alsof je je hele leven niet anders hebt gedaan.

‘Marnix Veldkamp,’ zegt hij vriendelijk.

Meteen daarna komt hij dichterbij.

Huid tegen huid.

Zijn kaak voelt gladgeschoren en stevig als hij haar op de wang kust. Zijn geur is fris en subtiel. De combinatie van mannelijke ongepolijstheid en zelfbewustzijn geeft zijn verschijning iets heel aantrekkelijks.

Dit is mis, denkt ze meteen. Hij is te knap. Door haar professionele achterdocht had ze verwacht dat hij lelijk zou zijn. Of op z’n minst voorzien van een klein gebrek, waardoor haar theorie gemakkelijker zou kunnen standhouden.

‘Heb je het goed gevonden?’ breekt hij het ijs.

Je moest eens weten, denkt ze.

‘Ja, natuurlijk. Geen probleem. Zo groot is het centrum van Diepenbeek niet.’

‘Nee, dat kan je wel zeggen!’ antwoordt hij spontaan.

‘Ik stond er nauwelijks bij stil toen ik hier anderhalve maand geleden kwam wonen.’

‘Woon je hier nog niet langer?’

De vraag moet nonchalant klinken.

‘Ik heb altijd in Grimbergen gewoond. Tot ik zes weken geleden mijn intrek nam in het huis dat ik heb gekocht.’ Ook dit is mis. Verhuisgedrag zou perfect passen in de hypothese die ze zich had gevormd, maar de openheid die hij erover heeft, doet dat niet.

‘En toen ben je meteen maar begonnen met daten?’

‘Ja. Het leek me een goede manier om wat mensen uit de buurt te leren kennen. Snel en efficiënt.’

‘Dat klopt.’

Efficiëntie is een manier om een doel te bereiken, flitst het door haar hoofd. Wat is het werkelijke doel van deze man?

Het staalblauw in zijn irissen stelt haar concentratie op de proef. Bekoring is gevaarlijk. Ze wendt haar blik af en bestudeert discreet zijn lichaam. Ze ziet dat hij sportief is gebouwd. Niet opvallend breed, maar met rechte schouders en een gestroomlijnd figuur. Hij draagt een wit-met-blauwgeruit hemd en een grijze trui van een duur merk.

‘Een aperitiefje?’ vraagt Marnix.

‘Ik houd het bij bruiswater.’

‘Een vrouw met karakter die graag het hoofd koel wil houden,’ zegt hij smalend. ‘Je bedachtzaamheid maakt een man als ik alleen maar nieuwsgieriger, Nicky.’ Hij kijkt haar gebiologeerd aan en trekt dan een wenkbrauw op. ‘Ik hou namelijk wel van een uitdaging.’

‘O ja?’

‘De mannelijke natuur is jou vast niet onbekend. En er is niets wat het jachtterrein van de man zozeer heeft vergroot als het internet.’

Ze kijkt hem taxerend aan. Heeft ze te snel geoordeeld dat hij niet de man is die ze zoekt?

‘Ik choqueeer je toch niet met deze uitspraak?’

‘Er is wel meer voor nodig om mij te choqueren.’

Hij grijnst. ‘Die indruk had ik ook al. Je lijkt me een ondernemende persoon. Net als ik.’

‘Is dat zo?’ gaat ze gretig op zijn uitspraak in. ‘Wat verwachtte jij vandaag dan te ondernemen?’

Hij glimlacht en kijkt geheimzinnig.

‘Mijn verwachtingen lagen niet helemaal vast. Maar het ondernemen van mijn uitstapje naar deze plek om jou te ontmoeten, was beslist een goede zet.’

Zijn suggestieve blik snoert haar enkele seconden de mond.

‘Ben je misschien ook een professionele ondernemer?’

De zin klinkt veel koeler dan ze bedoelt. Om hem te strikken, moet ze wat sensueler uit de hoek komen.

Als ze hem er niet toe kan verleiden zijn plan ten uitvoer te brengen, is alle moeite voor niets geweest. Maar iets vertelt haar dat deze man geen plan heeft en dat ze bij de verkeerde zit. Het is een gevoel dat hoogst ongelegen komt.

‘Ik ben ingenieur,’ zegt hij nadat de serveerster de

drankjes heeft gebracht. ‘Tot een halfjaar geleden heb ik bij de Federale Overheid in Brussel gewerkt. Toen ik vorig jaar drieënveertig werd, besloot ik dat ik er voor een tijdje genoeg van had. Nu heb ik een paar jaar loopbaanonderbreking genomen om meer tijd te hebben voor mijn passies.’

‘Zoals vliegen?’

‘Ja, dat is inderdaad mijn grootste passie. Met een profielnaam als “Daedalus” weet je meteen waar je aan toe bent.’

‘Dat weet ik nog zo net niet. Lang niet iedereen is thuis in Griekse mythologie.’

‘Klopt. Maar ook lang niet elke man durft het gezelschap van een intelligente vrouw aan.’

Patricia glimlacht om het compliment.

‘Je had ook “Icarus” kunnen kiezen, als het om vliegen ging.’

Hij kijkt haar strak aan.

‘Dat heb je fout. Ik ben niet het soort man dat door overmoed te dicht bij de zon vliegt om dan zijn wasen vleugels te zien smelten. Bij vliegen is het heel belangrijk dat je je grenzen kent en alleen goed berekende risico’s neemt, als je het wilt overleven.’

‘Zelfbeheersing dus,’ vat Patricia samen. ‘Veel mannen pretenderen daarover te beschikken, maar er zijn er maar weinigen die de eigenschap ook daadwerkelijk bezitten.’

‘Precies. Ik vloog in mijn vrije tijd al jaren met sportvliegtuigjes. Het vliegen gaf me zoveel adrenaline dat ik te ver dreigde te gaan en te veel risico’s nam. Daarom besloot ik een paar jaar geleden mijn instructeursbrevet te halen zodat ik anderen kon leren vliegen.’ Hij is te uitzonderlijk, denkt ze. En tegelijk te normaal. ‘Ik vind het intrigerend dat je vliegt. Vliegtuigen zijn niet het eerste waar een mens aan denkt als het over “boys and toys” gaat.’

Hij kijkt geveleid.

‘Ik doe niet graag wat de grote massa doet, maar zo uitzonderlijk ben ik ook weer niet. Ik hou bijvoorbeeld net zo goed van snelle wagens of van motoren, al ben ik daar niet actief mee bezig. Heb jij ooit gevlogen?’

‘Nee. Niet zo.’

‘Zou je het zien zitten om met mij hogere sferen op te zoeken?’ In zijn ogen twinkelt iets, en Patricia reageert met een uitdagende glimlach. ‘Een gratis luchtdoop bedoel ik natuurlijk.’

‘O, wat jammer,’ reageert ze met schalkse blik.

Ze wacht een paar seconden in de hoop dat hij zal toeslaan. Het is een schot voor open doel, maar hij laat zijn kans onbenut.

Haar intuïtie schreeuwt haar toe dat ze helemaal fout zit. Ze voelt zich als een jager die op vijf meter afstand een olifant heeft gemist.

Om het zeker te weten, wil ze een allerlaatste poging wagen.

‘Zullen we hier een hapje eten of liever bij mij thuis?’ Ze steekt nu haar borsten vooruit, buigt lichtjes over het tafeltje heen en laat geen twijfel bestaan over haar intenties. Het is een meevaller dat ze de fysieke aantrekkingskracht niet hoeft te veinzen. Dat is dan ook het enige wat meevalt, want hij reageert diplomatisch: ‘Het eten ruikt best lekker. Ik vind het prima hier.’

Verdomme.

Het is verloren.

Ze zucht discreet en de moed zakt haar in de schoenen.

Ostentatief kijkt ze naar het schermpje van haar mobiele telefoon.

‘Ik vrees dat ik zal moeten passen voor vanavond. Er is net een bericht binnengekomen. Wil je me even verontschuldigen? Ik moet een telefoontje doen en loop meteen even naar het toilet,’ zegt Patricia terwijl ze opstaat.

Bij de toiletten checkt ze of ze zich alleen in de ruimte bevindt. Dan schuift ze de kraag van haar blouse opzij en zegt in een microfoontje: ‘Blaas de actie maar af, chef. Dit is niet de man die we zoeken.’

‘Ben je honderd procent zeker?’

‘Tweehonderd procent. Schakel de apparatuur maar uit.’

‘Oké Patricia. Over en uit.’

Ze koppelt het zendertje los van haar heupgordel, zet het uit en stopt het in haar handtas. Het draadje met de microfoon laat ze nog even zitten, want dat kan ze niet verwijderen zonder zich helemaal uit te kleden. Ze zucht en vervloekt zich om haar flater.

Wanneer ze terugkomt van het toilet, zit Marnix gebiologeerd te kijken naar een plek achter in de brasserie. Patricia kijkt nu ook en ziet een glazen wand met daarachter een volière waarin een papegaai met een rode kop op een tak zit.

‘Arm beest,’ mompelt ze.

‘Dat kan je niet weten,’ reageert Marnix. ‘Misschien is hij wel beter af dan heel wat mensen die hier komen.’ Ze heeft geen zin om te reageren.

‘Alles in orde, Nicky?’

Mannen merken zelden dat er iets met je aan de hand is, behalve wanneer dat je erg slecht uitkomt. Zoals nu.

‘Ja hoor,’ zegt ze zo opgewekt mogelijk.

Maar dit is geen man die zich iets op de mouw laat spelden.

Hij buigt zich naar haar toe, kijkt naar haar hals en zegt dan vriendelijk: ‘Er zit daar een draadje los, denk ik.’

Verschrikt kijkt Patricia naar beneden en ziet wat hij bedoelt.